Kwalitatieve studie naar de interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten in de behandeling van aspecifieke lage rugpijn: De invloed van gezamenlijke casusbesprekingen op de samenwerking en zorgresultaten

Haio: Tarnaud Benjamin , KUL
Promotor: TSAKITZIDIS Giannoula , U.A.
Praktijkopleider: Andreakou Venetia , ENGELMANN Ilse , VAN ERKEL Maureen

Context: Aspecifieke lage rugpijn(ALRP) is een veelvoorkomende en invaliderende aandoening die zowel op korte als lange termijn aanzienlijke impact heeft op de gezondheid van patiënten de werkomgeving , de kwaliteit van leven en het zorgsysteem. Studies tonen aan dat de samenwerking en informatie-uitwisseling tussen zorgverleners binnen de revalidatie van lage rugpijn vaak beperkt is. Bij dit onderzoek wordt onderzocht hoe huisartsen en kinesitherapeuten de samenwerking ervaren en wat de invloed is van gezamenlijke casusbesprekingen op de samenwerking.

Onderzoeksvraag: Hoe ervaren huisartsen en kinesitherapeuten de interprofessionele samenwerking bij de behandeling van volwassen patiënten met aspecifieke lage rugpijn? En wat is de impact van gezamenlijke casusbesprekingen na patiëntverwijzingen? Hoe ervaren huisartsen en kinesitherapeuten de interprofessionele samenwerking bij de behandeling van volwassen patiënten met aspecifieke lage rugpijn na de interventieperiode?

Methode: Dit is een kwalitatief onderzoek met een interventie en een pre-post evaluatie. De interventie bestaat uit gezamenlijke casusbesprekingen tussen huisarts en kinesitherapeut betreffende een casus van aspecifieke lage rugpijn. Er vonden interviews plaats bij alle participanten afzonderlijk voor de interventie. De interviews bestaan uit semigestructureerde interviews waarin ervaringen en meningen worden gedeeld over de interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten m.b.t. aspecifieke lage rugpijn. Na de interventie werden de deelnemende participanten opnieuw geïnterviewd. De data werden thematisch en inductief geanalyseerd.

Resultaten: Er namen zeven huisartsen en zes kinesitherapeuten deel aan dit onderzoek, zij werden allen geïnterviewd. Drie huisartsen en drie kinesitherapeuten namen deel aan een gezamenlijke casusbespreking. Daarna werden zij opnieuw geïnterviewd. De interprofessionele samenwerking wordt door zowel kinesitherapeuten als huisartsen als wisselend en zelfs vaak beperkt ervaren. Het hangt af van persoonlijke contacten en eerdere ervaringen. De communicatie verloopt voornamelijk via de patiënt. Voor de rest heerst er vooral onduidelijkheid over wat de beste manier is om te overleggen, de ene zorgverlener vindt bellen het gemakkelijkste en de andere vindt een app of mail of fysieke overlegmomenten het beste. Er lijkt meer nood te zijn aan uniformiteit en een gemeenschappelijk digitaal communicatieplatform. De aangehaalde barrières voor de interprofessionele samenwerking zijn vooral tijdsgebrek, beperkte bereikbaarheid en de drempel die ervaren wordt om contact op te nemen. De eventuele verbeterpunten zijn een gemeenschappelijk digitaal communicatieplatform en meer informatie op verwijsbrieven. Alle huisartsen en kinesitherapeuten die deelnamen aan dit onderzoek zijn het erover eens dat samenwerking beperkt moet blijven tot de complexere casuïstiek. De interventie met gezamenlijke casusbesprekingen verlaagde de drempel tot contact en werd door alle participanten die een casusbespreking hebben gedaan als een meerwaarde beschouwd.

Conclusie: Interprofessionele samenwerking tussen huisartsen en kinesitherapeuten bij aspecifieke

lage rugpijn is vaak nog beperkt en zorgverleners ervaren veel barrières, zoals tijdsgebrek, moeilijke bereikbaarheid of de drempel om contact op te nemen. Gezamenlijke casusbesprekingen lijken een waardevolle interventie om de drempel tot contact te verlagen, de gewenste manier van communiceren en elkaars behandelvisie te bespreken. Gezamenlijke casusbesprekingen zijn een mogelijke interventie om de interprofessionele samenwerking te faciliteren.